

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitvr Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1629

Cap. II. Duo ſtupendi modi quibus Chriſtus Dominus Noſter ſuijpsius
Sacrificium obtulit, & vterque eſt excellentiæ infinitæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

CAPVT I.

DVO STVPENDI MODI QVIBVS CHRISTVS DOMINVS
 Noster sui ipsius Sacrificium obtulit; & vterque est excel-
 lentia infinita.

SED VLTERRIVS PROGRESSA EST INFINITA Dei nostri
 Charitas in modo offerendi hoc Sacrificium. Nam ad eos fines obti-
 nendos, ad quos Sacrificia instituuntur, etiam cum ea excellentia,
 quam praediximus, sufficisset quaecunq; oblatio, quam Verbum Di-
 uinum incarnatum de aliqua re sua fecisset; etiamsi corpus accepisset im-
 mortale & impabile: quale habebat Adamus in Statu innocentiae. Quili-
 bet enim actus charitatis & obedientiae, quem ille fecisset, fuisset valoris
 infiniti: eò quod esset actus Dei & hominis. Sed ita tamen Diuina Sapiētia
 rem disposuit: vt corpus acciperet mortale, & patibile, vt illud in Sacrificio
 offerret, tradens illud in mortem in ligno crucis, vt pro culpa Adami satis-
 faceret; mortēq; sua redimeret mortem, in quam ille, vetitae arboris fructū
 comedens, incurrerat. Et hoc est, quod praedixit Psalmista, vt Apostolus
 perpendit, cum dixit, ingredientem Saluatorem in hunc mundum, dicturū
 aeterno suo patri: a *Quia hostias, & oblationes, & holocaustomata pro peccato*
noluisti: corpus aptasti mihi, quod sacrificari posset: & tunc dixi: ecce venio, vt
faciam, Deus, voluntatem tuam. In qua voluntate sanctificati sumus per oblatio-
nem corporis IESV Christi, quam semel fecit.

*2 Hebr. 10. 8.
 Psal. 39. 7.*

§. I. Sacrificium Passionis.

MODVM, quo id gestum est, licet intueri, cogitantes: Verbum
 Diuinum incarnatum in primo suae conceptionis instanti in vi-
 sceribus Sacratissimae virginis aperte vidisse: aeternum suum Pa-
 trem committere sibi officium summi Sacerdotis Legis suae Nouae, vt an-
 tiqua abrogaretur; & statuisse Sacrificium corporis & sanguinis sui, quod
 in ara crucis oblaturus esset, loco Sacrificiorū antiquorum, quae inania erant
 & vacua, & tantum vmbrae quaedam, & figurae huius Sacrificij. Quod offi-
 cium cum ipse acceptasset: aeternus eius Pater ipsum vnxit, tanquam sum-
 mum Sacerdotem, oleo gratiae & laetitiae, constituens eum caput Ecclesiae
 totius. Et ideo vocauit illum Christum, hoc est vnctum. Et tunc statim
 ipse Sacrificium internum sui ipsius obtulit: quod consistit in genera
 quadam voluntate, qua summus hic Sacerdos seipsum obrulit aeterno Pa-
 tri, cum eo animi decreto, vt corpus suum morti traderet pro redemptione
 mundi, eo tempore & loco, eoque modo, quo eius pater ipsi consti-
 tuerat. Et in hac voluntate (ait Apostolus) *sanctificatos nos fuisse: quia illo*

suo actu sanctificationem nostram fuit promeritus; & eum actum vocat oblationem corporis Iesu Christi: additque eam fuisse factam *semel*: nam in quo fuit incarnatus, donec in cruce expiravit, per totam eius vitam fuit una oblatio & Sacrificium continuatum; in quo quotidie aliquid faciebat & patiebatur, quod ad integram huius oblationis perfectionem pertinebat cum magno semper desiderio adiungendi, quod de re ipsa decessit donec in cruce dixit: *a consummatum est*, meum scilicet Sacrificium. Quod etiam ipse insinuavit, cum filijs Zebedæi (vt refert S. Marcus) dixit: *potestis bibere calicem, quem ego bibo: aut baptismo, quo ego baptizor, baptizari*. his enim verbis insinuavit, se continuè bibere calicem Passionis; & in renerorum dolorum baptismo baptizari; offerens acerbum illud Sacrificium sui ipsius pro nobis. Vt autem etiã intelligeretur, ipsum nõ eo loco esse contentum, refert S. Matthæus, dixisse illis: *c potestis bibere calicem, quem ego bibiturus sum?* ita significans: se expectare ac desiderare calicem, & æternum suæ Passionis baptismum: vt eius Sacrificium consummaretur. Et quamuis executores cruciatuum & Passionis eius fuerint Demones, Iudæi & Gentiles, qui eum comprehenderunt, flagellarunt, & crucifixerunt, tamen cum ipsemet Dñs sponte sua ad hæc omnia pro nostra reparatione se obtulerit: ipsemet, & non alius, obtulit hoc Sacrificium tanquam summus Sacerdos, iuxta illud Isaia: *d oblatus est quia ipse voluit*, & Apollolus ait: *e Christus dilexit nos, & tradidit semetipsum pro nobis oblatione & holocaustum Deo in odorem suauitatis*. Et hoc nomine fuit hoc Christi Sacrificium significatum per illud *f Isaac*: cū scilicet pater eius *Abraham voluit illum offerre in holocaustum*, vt obediret Deo, id sibi præcipienti. Et S. Thomas aduertit, in tota scriptura sacra non legi, quod Isaac obtulerit aliquod Sacrificium, sicut ceteri Iusti, vt ex eo intelligatur generosam illam voluntatem qua se obtulit Patri suo, vt sacrificaretur, fuisse excellentissimum Sacrificium & sui ipsius oblationem: in qua referebat Sacrificium Iesu Christi D.N. quod cum a deo esset excellens, ac præstans, non opus fuit alterius mentionem facere.

Ex quo fit, vt hoc vnico Sacrificio perfecit Christus Dominus noster exactissimè, quod spectat ad tres illos fines & fructus Sacrificiorum. Nam (vt idem S. Thomas asserit) hoc solum fuit Sacrificium Propitiatorium pro peccatis; hostia Pacifica pro beneficijs; & holocaustum ad honorem Dei. Quamuis autem omnia hæc simul fuerint in Passione Christi Domini quo ad nos: in singulis tamen est aliquid speciale perpendendum. Nam per eam Christus Dominus noster summè glorificauit æternum suum Patrem; & summum quem potuit detulit honorem, in testimonium obedientiæ & subiectionis, quam exhibebat quæ homo, agnoscebat Patrem, quæ Deum, se maiorem. Ac propterea in oratione, quam

fecit

a Ioñ. 19. 30.

b

Marc. 10.

38.

c Matt. 20.

22.

S. Tho. 3. p.

q. 22. a. 2. ad

1. & 2. & q.

48. a. 3.

d Isaia 53. 7.

c Ephes. 5. 2.

f Genes. 22.

e. 2. q. 85.

a. 1. ad. 30.

p. q. 12.

a. 2.

fecit post vltimam cœnam, dixit: *g Pater clarifica filium tuum, vt filius tuus clarificet te. Ego te clarificauit super terram: opus consummavi, quod dedisti mihi vt faciam.* Quodnam autem opus illud fuit, nisi ipsa mundi redemptio mediante ipsius passione, quam sibi imminetam tanquam præsentem aspiciebat? qua clarificabat & honorabat Patrem, à quo fuerat ipsi commissa. Et cur Abraham filium suum Isaac obtulit in holocaustum? non sanè propter peccata: quia nulla eorum tunc facta est mentio; sed in testimonium obedientiæ, & fidelitatis, quam erga suum Deum gerebat. qui propterea ei dixit: *h nunc cognoui quod times Deum, & non pepercisti vni genito filio tuo propter me.* Ita etiam IESVS CHRISTVS D. N. obtulit se in mortem, in signum reuerentiæ & obedientiæ, quam erga suum Patrem habebat; idque tali affectu & promptitudine: vt, si ille iussisset offerri sibi illud Sacrificium, non propter mundi peccata, sed eo solo nomine, quod libenter videret eum in tali actione sibi seruire: Christus Dominus cum summa sua voluptate Patri obediisset, vt sua illa oblatione eum honoraret, & ostenderet accensissimum ignem amoris, quo holocaustum hoc sui ipsius ei offerret. Idem holocaustum obtulit etiam in gratiarum actionem propter omnia beneficia, quæ ipse, quæ homo, & reliqui homines ab æterno suo Patre acceperant: ipse siquidem nomine interrogans Dauid: *i Quid retribuam Domino pro omnibus, quæ retribuit mihi: Calicem (inquit) salutis accipiam,* hoc est calicem Passionis & mortis, *quæ est pretiosa in conspectu Domini.* Eundem etiam obtulit calicem, vt impetraret sibi beneficium glorificationis corporis sui, quæ illi deerat; nobis verò omnia bona gratiæ, in quibus nostra Sanctificatio consistit. Quod Apostolus insinuauit, cum dicens Christum Dominum esse Sacerdotem secundum ordinem Melchisedech, statim adiecit: *k Qui in diebus carnis sue preces supplicationesque ad eum, qui posuit illum saluum facere à morte, cum clamore valido & lacrymis offerens, exauditus est pro sua reuerentia: & consummatus, factus est omnibus obtemperantibus sibi, causa salutis aeternæ.*

PRÆCIPUE tamen hoc Sacrificium Passionis oblatum fuit ob remissionem nostrorum peccatorum, & pœnarum, quibus propter illa eramus digni: vt nostra redemptio valde esset copiosa: exsoluit enim omnia debita nostra non solum ad æqualitatem, sed etiam cum infinita superabundantia. Nam etsi peccata nostra multò plura fuissent, & absque numero: valor huius Sacrificij & suffecisset pro omnibus, & pro totidem alijs superfuisset. Ita tamen hic finis est magis præcipuus: quod, nisi fuisset peccatum, non obtulisset CHRISTVS Dominus Noster tale Sacrificium.

Et in hoc sensu Concilium Ephesinum anathematizat dicentem: Christum

g Ican. 17
1.4.

h Genes. 22.
12.

i Psal. 115. 12.

k Heb. 5. 7.
S. Tho. 3. p.
q. 22. a. 4.
ad 1.

S. Tho. sup.
in Arg. Sed
contra.

11. Ioan. 2. 2

m Heb. 9.
25.

n 2. Cor. 12.

o Heb. 10. 11.

Dominum nostrum obtulisse Sacrificium pro seipso, & non pro nobis tantum: nō enim (inquit) opus habet Sacrificio, qui caret peccato: cumque Christus Dominus nullum habuerit: idē non opus habuit pro se offerre Sacrificium, quod appellabatur Propitiatorium pro peccatis. Sed illud obtulit pro nobis: nam vt S. Ioannes dixit: *Christus est propitiatio pro peccatis nostris, & totius mundi*: quatenus in hoc sacrificio dedit pretium sanguinis sui, qui est infiniti valoris: vt propter eum possent omnes peccatores integram suorum peccatorum remissionem obtinere: ita vt non indigerent alio sacrificio, per quod nouum aliquod pretium sibi quærerent ad reddendum pro illis. Et in hoc sensu dixit Apostolus ad Hebræos: *Christum Dominum nostrum non opus habuisse vt m saepe offerret semetipsum in sacrificium: alioquin oportuisset eum frequenter pati ab origine mundi, ad remittenda peccata, quæ sensim in mundo admittebantur; sicut Pontifex intrabat in Sancta per singulos annos in sanguine alieno, hoc est animalium: eod quod non sufficeret vnus eius ingressus ad remissionem omnium peccatorum, Nolter autem summus Pontifex Iesus semel in consummatione seculorum, ad restitutionem peccati, per hostiam suam apparuit; & n per proprium sanguinem introiit semel in sancta, æterna redemptione inuenta: ita vt eam repetere non sit necesse. Et o omni: quidem Sacerdos quotidie ministrat, & ea dem saepe offert hostias, qua nunquam possunt auferre peccata; Christus autem vnā pro peccato offerens hostiam, vna oblatione consummauit in sempiternum à se sanctificatus. Quamobrem æquissimum est, vt omnes eum laudemus, & continuè eum seruamus: qui tam multa facere, & nostræ reparationis causa, pati voluit.*

§. II. Sacrificium vltima Cæna.

MVLTD adhuc magis progressa est superna Dei nostri prouidentia, & infinita erga nos charitas. Quamuis enim crucis sacrificium fuisset ad prædictos omnes fines abundè sufficiens: pretiumque & valorem omnino sufficiens contineret pro infinitis peccatis, & infinitorum mundorum: vidit tamen valde expedire, vt sacrificium aliquod esset, quod perpetuè in Ecclesia, quam recens erigebat, perduraret, memoriæque renouaret Sacrificij passionis suæ; & cuius homini in particulari fructum & pretium applicaret, quod ibi fuit comparatum. Et quamuis ad id suffecisset aliquod Sacrificium alicuius agni, aut tortæ meri panis, vt olim fiebat: ita, vt quemadmodum agnus, quem Hebræi sacrificabant, significabat mortem futuram Messæ, quem ad suam reparationem expectabant: ita agnus, quem Christiani sacrificarent, significet mortem iam transactam ipsius Messæ, quam ille pro vniuerso obtulit mundo. Immensa tamen eius charitas noluit alium agnum, sed seipsum offerri: adinueniens aliud

Sacrifi-

Sacrificium, (si tamen aliud, & non idem diuerso modo est entendum) quo eadem omnia cum infinita quadam excellentia ac dignitate praestaret. Quare in nocte vltimæ cœnæ sollemnissimum & sacratissimum instituit Sacrificium, cuius materia esset panis, & vinum, non remanente ipso puro pane, & vino; sed consumpta & omnino transmutata panis & vini substantia, & conuersa in propriam suam carnem, & sanguinem cum eius Diuinitate coniunctam, remanentibus tantum accidentibus, quæ substantias illas tegebant. Vt idem ipse Sancto hoc velo tectus, & sacrificio hoc incruento (quia nulla in eo fit recens sanguinis effusio) referret, & in memoriam reuocaret verè cruentum suæ Passionis Sacrificium, pretium quæ & fructum eius applicaret ipsi offerenti: vt particeps esset ipsius oblationis, comedens Diuinum illum panem, & Sacrum bibens calicem. Voluit enim vt simul esset Sacrificium & cibus: non illud in partes diuidendo, quod fiebat in Sacrificiis antiquis; sed totum singulis dando: singuli enim totum Christum comedunt sub specie panis, & totum bibunt sanguinem sub specie vini: vt fiant cum ipso vnum & idem.

Ex quo apparet: in vno eodemque Christo Domino (vt S. Augustinus perpendit) concurrere quatuor illa quæ in alijs Sacrificijs inueniuntur. Nam ipsum, quæ vnus est Deus cum Patre & Spiritu Sancto, offertur ipsum Sacrificium; & quæ Deus est & homo, est summus Sacerdos, qui illud offert. Idem Deus & homo, panis & vini accidentibus velatus, est oblatio, quæ offertur. Pro quibus autem offertur, sunt Fideles, quæ sunt vnum cum ipso Christo: vt ita eos faciat secum esse vnum, sicut ex cibo & comedente illum fit vna res. Ac propterea nunquam hoc Sacrificium est sicut holocausta antiqua, in quibus Sacerdos offerens partem non accipiebat: sed potius Sacerdos, qui hoc sacrificium offert, sumere debet ipsum Sacrificium: vt cum Christo vniatur. Et ipsemet Christus, cum in nocte vltimæ cœnæ illud obtulit, etiam sumpsit quod offerebat: non quidem ex necessitate, sed vt exemplum daret eius, quod faciendum erat, ad exprimendam in seipso vnionem, quam in cæteris erat effecturus. Et quamuis tunc non obtulerit per seipsum hoc Sacrificium, propter effectus quos efficit in nobis; obtulit illud tamen simul in testimonium sui erga Patrem suum amoris; & in actionem gratiarum, ob accepta ab ipso beneficia, & victoriæ, quam ipsemet in sua Passione, & fideles in virtute ipsius consecuturi erant contra Dæmones. Eum in modum quo a *Melchisedech* Sacrificium panis & vini protulit in gratiarum actionem, ob victoriam quam Abraham de suis hostibus reportauit.

Ex quo deducitur: actionem, quam dicimus Sacrificium, in qua integra & perfecta Diuini huius Sacrificij ratio consistit, res duas completi. Prima est consecratio, per quam substantia panis & vini desinit esse,

²
Lib. 4. de
Trinit. c. 14.

S. Thomas.
3. p. q. 81. a. 1.

2 Genes. 14.
18.

3

& conuertitur in carnem & sanguinem Christi, ad honorandum Deum
 oblatione adeò pretiosa, in signum quod ipse sit supremus rerum crea-
 um creatarum Dominus. In cuius honorem, vt olim macabantur & pe-
 ribant animalia: ita nunc perit substantia panis & vini: in cuius locum suc-
 cedit caro & sanguis Christi; ad significandam mortem, quam ipse per-
 lit: vt per eam Deum honoraret. Et quoniam hæc mors non repræsen-
 tur exactè & plene, nisi panis seorsim, & postea vinum consecratur: vt in
 significetur, carnem & sanguinem fuisse in illa morte separata: idèd vtrius-
 que consecratio ad hoc Sacrificium pertinet; quod tandem perficitur a-
 tera illa re, quam offerens præstat: manducatione scilicet & consumptio-
 ne oblationis: vt sic integrum sit holocaustum, quod totum consumitur
 & exactè & perfectè repræsentet mortem & sepulturam Domini; & v-
 nionè, quam fideles eius cum ipso habent; & vt ad instar hostiæ pacificæ
 4 particeps eius fiat oblationis, qui illam offert. Ex his causam etiam licet
 deducere, cur Christus D. N. Diuinum hoc Sacrificium in forma potus
 panis & vini instituerit, quam alterius cibi; quia scilicet hæc duæ res aptius
 valde sunt ad institutum, quod Dominus intendebat: vt scilicet cruentum
 Passionis eius Sacrificium, & fructus referrent. Nulla enim res plus per-
 fert, antequam ad nostrum nutrimentum perueniat, quam frumentum.
 metitur enim, trituratur, purgatur, molitur, cribratur, pinsitur, aqua co-
 quitur ad ignem, scinditur cultro vel manibus frangitur; ac denique de-
 tribus conteritur, donec in nostram conuertatur substantiam. Quod si pa-
 nis, res esset nostræ gratitudinis capax; magnam certè illi deberemus pro-
 pter tot cruciatus, quos, vt nobis vsui esse possit, tolerat: sed gratitudi-
 nem hanc exhibeamus Creatori, qui omnium horum est causa. Hanc
 igitur in modum Christus ipse Dominus noster, vt eò vsque perueniret
 vt nostrum esset alimentum, fuit falce mortis abscissus, crucis ligno &
 clavis trituratus, innumeris persecutionibus in diuersis tribunalibus cri-
 bratus, flagellis tanquã mola quadam contritus, ac denique in farno im-
 mensorum laborum excoctus: quorum omnium vt memores simus, vo-
 luit panis accidentibus tectus ad nos alendos venire, & vt gratias illi aga-
 mus, ob adeò multa, quæ pro nobis fuit perpessus. Et eandem ob causam
 sanguinem suum texit accidentibus vini: quod, vt in nostrum potum ce-
 dat, calcatur in torculari, & grauis trabis pondere exprimitur, delectant
 botrum siue racemum, in quo antea continebatur, aridum. Ita etiam
 Christus Dominus noster, vt sanguinem suum in potum nobis offerret,
 calcatus fuit à suis inimicis, & expressus in torculari crucis, trabe illa adeò
 graui: ita vt Sanctissima eius caro adeò fuerit compressa, & expressa: vt ni-
 hil sanguinis in ea remaneret. Deinde cum panis & vinum proueniant ex
 vnione multorum granorum frumenti & botri, separatorum à viliori &

crassiori substantia, cui erant admixta: valde aptè vnionem referunt fidelium Ecclesiæ Sanctæ: qui vna fide & voluntate in vnum conueniunt ad hoc diuinum Sacrificium offerendum: cuius participatione, quam in Sacra cōmunionem accipiunt, purificantur à suis culpis, & imperfectionibus; suntque corpus quoddam mysticum, valdeque perfectum; Spiritui charitatis & amoris Dei, ac proximi coniunctum iuxta illud Apostoli: *b Calix benedictionis, cui benedicimus, communicatio Sanguinis Christi est; & panis, quem frangimus, participatio corporis Domini est; & qui de vno pane participamus, ac de vno calice bibimus, vnum corpus sumus.* Ac propterea S. August. ait: Ecclesiam comparari aræ & torculari, in quibus frumenti grana ab stramine separantur; & vinum à botris siue racemis, & vinaceis: quamuis enim in ea & boni & mali sint simul in eodem loco: quantum ad meritū autem valde alij ab alijs distant; & boni, tales fiunt, cum vitia à se separant, & virtutum ac bonorum operum puritatem retinent; quod impetrat per ipsa Sacramenta, & virtute horum duorum Sacrificiorum, quæ Saluator noster pro nobis obtulit, vt Sancti perfectè simus.

CAPVT III.

QVA RATIONE SACRIFICIUM MISSÆ IDEM SIT CVM eo quod Christus Dominus noster pro nobis obtulit; & quanam eius sint excellentia.

X hætenus dictis licet intelligere Sacrificij excellentias, quod nunc Sacerdotes in Sancta Ecclesia offerunt, quod communiter vocamus MISSAM; quia mittitur. Nam (vt sanctus Thomas ait) oblatio hæc è cælis mittitur in terram: inde siquidem Christus Dominus noster descendit ad Sanctissimum Sacramentū: Fideles verò per Sacerdotē, & omnes per manus

Angelorum remittunt ex terra in cælum, vbi Deo offertur. Summa autem excellentiarum & amplitudinum eius in eo consistit: quod hoc sit idem Sacrificium cum eo, quod Christus D. N. in nocte vltimæ cænæ coram suis discipulis obtulit, vt ex præclaris & memorandis duabus sententiis, quas eis dixit, facile deducitur. Prima fuit, cum frangens panem, dixit eis: *a accipite & comedite, hoc est corpus meum.* in quibus verbis simul explicuit duo alia opera, in quibus Sacrificij huius substantia consistit: consecrationem scilicet & communionem.

Simul

b 1. Cor. 10
16.

Præf. in 3
Psal. 8.

3 p. 9. 83. a.
4. ad 9.
Vide Suarez
tomo. 3. di.
spue 74.
Lect. 3.

a Matt. 26
6.